

MIŠIĆ KOJI JE PROŽDRO GALIJU

Utješi me barem svijest
o malom kućnom vremenu;
o trijumfu ure
nad ekspanzijom velike kuće svemira;
jer ljudsko vrijeme
poznaje mjeru, r i t a m.,
pokret, zvuk,
skladan brojčanik:

zapravo je
sasvim materijalno i
nikakve sličnosti ne pokazuje

s vakuumom,
nenasitnim umom

koji bi stalno,
stalno i neprestance,
dosezao
posljednje i krajnje stepenice,
samim čime je

spokoj
srećom
nemoguć.

Ali moguća je
jedna sretna godina.
Sretan vijek.

VRIJEME RADNJE

NATAŠA GOVEDIĆ

KAD ODRASTEMO

Ma bit ćemo isti kao i danas,
i-den-tični, samo *puno bolji*;
ugledniji.

Imat ćemo bitno bolje hlače,
bolje trenere, bolje stadione,
bolje udarce i bolje navijače.

Davat će nas kao primjer, dakako
drugima, jer nismo valjda ludi,
pa da budemo ikakvi sebe radi.

Bit ćemo *općenito* priznate
veličine: nešto između šefova mafije,
filmskih zvijezda i Shakesperea.

Ili sve zajedno. Stroj koji nas kopira
radit će danonoćno kloniranje
za svježije ponovljeno izdanje

naše Zamašitosti. Bit ćemo na svim
plakatima, na svim ekranima, uvijek
udobno zavaljeni u dugačkoj limuzini.

I orgazam će nam biti trosatan,
dok za međufaze poljubaca
naprosto nećemo imati vremena.

Ubrzani, umnoženi, razdijeljeni,
razmnoženi, konvertibilni, svačiji,
najvažniji, najtiražniji, ah, vječni.

Besmrtni kao genetsko kodiranje
neumorne ljudske megalomanije.
Goebbelsov DNK.

Kao vrhunski pohranjena arhivska
snimka bacanja sverazorne,
nuklerane bombe.

Kao zabava na Markovu trgu
na kojoj se iznova i iznova
pogubljuje

Sokrat, Matija Gubec, Giordano
Bruno, Martin Luther King, JFK,
Lennon, Biko.

To je vječnost? To je ono
Što ćemo postati bez obzira
Na naša nehistorijski

Uvećana stopala preko
Kojih poskakuje čisti
i nikad isti slijev potoka?

Mala; ostajem mala.

ZBOG MAČAKA

Krovovi.
Možda bi se mogao
i kakav grad
napraviti
samo od tih
kosih visoravni
i skliskih tobogana.
Za početak, bila bi
dovoljna kupola
otmjeno izbljedile lopte
zaustavljene u uglu jezerca
kišne napukline. Ili
notni zapis načičkanih
tornjića dimnjaka.
Ili repić posljednjeg
oblakoslona
u preskakanju
višebojne
užadi za veš.
Ili prozori, širom otvorenih
ruku, kao moja bakica.

Otkako je nema, okna
su zastrta. Samo me mačke,
duboko konspirativno,

mirno i dostojanstveno,
milenijskim pogledom,
podsjećaju

na trajnost
darova.

HIMNA METRIČARIMA

Poezija se *može* brojati.
Može se ugurati u
luđačku košulju rime.
Može se natjerati
da maršira uz bubnjeve
u čvrsto zategnutoj
uniformi ove ili one
stope. Može joj se i udove
rezati, po potrebi, da stane
u dvanaesterce
ili parne rime
(kako već poželi nadahnuće
stihosijeće).

Jako je podatna poezija
svim vrstama nasilja.
A vrhunac njezina
manjka jest analiza
statističkim tablicama.
Zamislite, pjesnik N.N.
upotrijebio je cezuru
u 67.9848 % svojih stihova.
Dakle, definitivno katkad
hvata zrak. Ili, u 13 od 77
pjesama nalazimo tragove
jampskog pentametra:
to sigurno do kraja objašnjava
djelo Augustina Ujevića ili
Williama od Hamletovih
dvojbi i udvajanja.

Matematika stihova ima i svoje
naličje: vjeru u tjelesnu uhvatljivost,
brojčanu skrasivost, na četiri strane
razbježalih misli. Metričari su

idealisti poezije: misle kako je imaju
"pod kontrolom". Dirljivi su u stalnom
proširivanju rubrike "iregularnosti",
koja ipak opstojava, kao legitimno
veći, upravo gigantski par malenoj košarici
pronađenih i sortiranih pravilnosti.

Metričari su tkalci besmislica,
ali, naravno, to su i pjesnici.

Kakva je, dakle, razlika
između onoga tko vjeruje u red
i onoga tko vjeruje u nered?

Ako je i nađete,
molim vas nemojte je izraziti
numeričkom forumulom.

Néce ispasti dovoljno
precizno.

HORACIJU, HAMLETOVU

I Dubravčici, mojoj

Dragi Horacije, sve ćeš nas nadživjeti:
Kao zvuk loptanja vjeverica
Nad kolijevkom tvoga kineskog vrta.

Znam, za vrtove su bitna vrata:
Kao u kazalištu, mjestu Promjene,
Važno je da mir i ludilo

Struje neometano; da ruža prihvati
Zagrljaj rastočene bačve i da pljusak
Dvorsku suitu tulipana učas preodjene

U prosjake. Tvoj vrt je asimetričan poput
Vrline, jer ruke koje ga njeguju nemaju
strpljenja, ali imaju vjere.

Dječje su; poput mojih. I znatiželjne.
S takvim se rukama vodi slijepe.
U takvim rukama

odonožaca; dovoljno je besprijekorna
I kao osmjehnuti vodomijen.

Dragi Horacije, molim te ostani
Nevin kao najvatrenija ljubavnica
I mlad kao cedar koji nadvisuje

Katedrale.

NAKNADNO

Da, ona koja stoji izvan kruga
Sama je to odabrala. Nitko je
Nije tjerao. U krugu je trajala
Iscrpljujuća bitka himbe i jala;
Ona se sama odmakla.
Ustuknula je.

Ni danas nema odgovora na
Pitanje da li je donijela
Kukavičku ili smjelu odluku.

U svakom slučaju, u krugu se
Osjećala loše. Kao Kleopatra
Koju pokazuju zgađenim i
Zabavljenim Rimljanima.

Kao nespretno dijete; unučica vučica.
Kao gajdaš na krovu državnog zatvora:
Nijedan pogled ne bi joj odgovorio
Na mijeh i milje lisnate melodije.

U krugu: učio se strah, vježbala
Poslušnost. Preduvjeti za vladare,
Baš kao i za podanike. Zašto to
Nije mogla izdržati?

Ne: zašto itko uopće pristaje
Na krug?

Ona ima posla i izvan
Slavljenički dotjerane
Grobnice.

DEFINIRAJ GREŠKU

Greška je kad ne pazim
Kad nisam usredotočena
Kad ne razaznajem
Kad srljam ili oklijevam
Kad vidim dvostruko
Kad ne vidim ništa.

U rajskom vrtu,
Eva greškom kuša
Spoznaju.

Kasnije je greška temelj
Za oprostivost, za čistku
Vlastitog korova.

Greška *jest*
Forma blagoslova.

Greška je nadalje sve
Što se ne uklapa. (To me
Relativno točno opisuje.)
U jeziku, koji je baždaren
Na strah od iznimke,
Ili si član ili poremećaj.

Zamišljam užas Izvanzemaljca
Koji se brižno nadvija nad
Zemaljske gramatike i tamo
Ne nalazi sintaksu Krleže.

Veselje greške, misle ljudi.
Ja posijah repu, a raste mi
Lan. Greška je mudra
Intervencija u plan

Koji smo sklepali u
Žurbi i kratkovidosti.

Ne bismo bili bogovi
Bez te male greškice
U misli, riječi, djelu
I propustu. Bili bismo
Sluge; lakeji neotklonjivih
Izbora; dvorjani Puta.

Grešku kad-tad počine čak i
Savršenim redom opsjednuti
Zločinci. Ostavljaju trag;
Parodiju kontrole. Nešto što
Ruši ideju čvrstih rubova.
Sustav pada na neplaćenoj

Karti za parkiranje. Ono što
nas odaje nije dril, već
Zapletaj jezika.

Greška je obilje:
Neočekivanih traganja,
Dvostrukih rizika,
Stramputica.

Užitka. Oprosta.

Pa to je dosta.

BEZ OBZIRA NA IZVRSNE KNJIGE

Ljudi; važni su ljudi.
Njihove zadrhtale ruke
I spuštene pogledi.
Važno je kad zašute,
Kad ne znaju odgovoriti.
Važno je kad prije spavanja
Utopljenički zagrlje jastuk.
Važno je kad ujutro
Ne žele ustati.
Važna je njihova tajna ladica
U kojoj drže razglednice
S doživljenih i sanjanih
Ljetovanja.
Važno je kad nepomično sjede
U crkvi ili ispred televizora
Ne znajući što im točno
Nedostaje, ali sluteći da
Nekamo nisu stigli; nisu se još
Ni uputili. Važno je kad im
Ne zvone telefoni. Kad
Nemaju novaca za kekse
Ni novine. Važno je kad
Satima čekaju na red,
U tihom bolničkom hodniku.

Važno je kad ih
Držim za ruku.

GOVOR PRED ATOMSKOM JEZGROM

Poezija je postala teža od fizike.

Možemo to jasno izraziti količinom glava
Koje (još od srednje škole) vladaju
Zakonima nuklearne fuzije, ali nikako
Ne razumiju samovlašće stihova.

Makar su stihovi kao djeca:
Svoji. Teorijski, ništa lakše od toga.

Ali poezija je ipak postala teža od fizike.

Možda zato jer se nastavila baviti
Ponajmanje logičnim:

Davanjem.

VRIJEME RADNJE

*Srbima koji i dalje misle da ih se
ne tiče Miloševićovo osvajačko
ratovanje u Sloveniji, Hrvatskoj,
Bosni i Hercegovini te genocid na Kosovu.*

Mislim o tome kako li se mjeri izdajstvo onih
koji izdaju sami sebe? Oprosti im se,
jer ne znaju što čine?

Oni su "samo gledali"? Njihova je šutnja
bila posljedica zapušenih usta? Zašto
nisu grebli noktima?

Kao, pijancima se nikad ne zamjera
prelijevanje i nadolijevanje očaja?
Leševe mitova trebala bi tiho pokriti prašina?

Na velikom ratnom balu sve je prepuno
"slučajnih uzvanika"?

U meni nema mržnje.
Ali ni gubitka pamćenja.